

IV

ПОСРЪЩАНЕТО НА ЕФРЕЙТОРА.

Полкътъ се разположи не далечъ отъ Срѣдини до буйна чешма. Предстоеше по-дълга почивка, докато се получи направление на похода.

Петъръ Габара не се чувствуваше изморенъ и бѣ събралъ офицеритѣ предъ палатката си, за да размѣни мисли върху избѣгнатото нещастие.

— Това е първото щастие, първата победа за полка, господи. Тоя день ще трѣбва да обявимъ за голѣмъ празникъ на полка.

Офицеритѣ, слушайки командира си, неможаха още да се опомнятъ отъ страшната напасть. И сега изправената скала на пътя имъ се мѣркаше като злокобенъ призракъ на смъртта. Тѣмъ се струваше, че сж още въ влака и че всѣки мигъ ще се сблъскаатъ. Тѣ бѣха зашеметени отъ онова чувство, което обзема човѣка, когато избѣга смъртта, а тъкмо следъ това, страшното, което е било неминуемо, възкръсва съ мжчителна сила. И тогава спасениятъ преживѣва потресающа последица; вижда призрака на смъртта, по-злокобна отъ холкото е; трѣпне при всѣки споменъ въ свръзка съ онова, което е щѣло да стане; и едно смѣсено чувство на радостъ и тъга притиска гърди.

— Казвамъ ви, — продължи Петъръ Габара, — лудостъ ме обзема при мисълта, че би станала катастрофата! Не за моя личенъ животъ. На война сме. И веднажъ ли воюваме? Но като начало, като показъ — то би действувало сломително... А-а-а... Да станѣше и да се прѣсне тая мълва по фронтове, изъ страната ... О, то би било страшно!...

Тия думи каточе облѣха всички съ ледена вода и потрѣпнаха. Още веднажъ скалата се мѣрна предъ очитѣ имъ.

— А, а-а! — прекръсти се Петъръ Габара ... Господи, благодаримъ ти!

Всички се прекръстиха.

— И затова, ние трѣбва да вземемъ тоя нашъ избавителъ и да си го водимъ. Той е нашата слава, — се обади единъ възстаръ офицеръ.